

ת"פ 4962/03/19 - מדינת ישראל נגד גריי ויינברג

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 4962-03-19 מדינת ישראל נ' ויינברג
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גריי ויינברג

הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד עידן סטולוב

בשם הנאשם: עו"ד דני גרינברג

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982, אני מורה על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום מחמת הספק.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **חבלה חמורה**, לפי סעיף 333 לחוק; **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום שהו בני הזוג ל' וי' (להלן: המתלוננת ו-המתלונן, בהתאמה) עם ילדיהם וחברים נוספים בפארק נאות השקמה בראשון לציון (להלן: הפארק). באותו מועד שהו בפארק גם הנאשם ובני משפחתו, כאשר הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול. בשלב מסוים התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, במסגרתו ביקשה המתלוננת מילדיו של הנאשם "שיזרקו קורקינט למקום אחר". בהמשך לכך אמר הנאשם למתלוננת: "את רוצה שאני יעיד לך סטירה" (כך במקור - ע.מ). שעה שהמתלוננת התרחקה מהנאשם, פנה המתלונן לנאשם ואמר לו: "איך אתה

חושב שאתה מדבר". בשלב זה דחף הנאשם את המתלוננת ארצה, והכה באגרופים בראשו של המתלון, עד שהלה איבד את הכרתו. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת שבר בשורש יד ימין ברדיוס הדיסטלי, ולמתלון נגרמו סימני חבלה בזרוע ימין.

יריעת המחלוקת ותשובת הנאשם לאישום

3. בקצירת האומר ניתן לומר שהנאשם הודה שפגע במתלוננת וגרם לנפילתה, אולם טען שנדחף כתוצאה מאלימות שהופנתה כלפיו על ידי המתלון וחמו ר"ל (להלן: ר'). הנאשם אישר שחבל במתלון, אולם טען שהתגונן מפניו. הנאשם אף אישר שהשתמש במילה "סטירה" כשפנה למתלוננת, אולם המשפט שאמר לה היה שונה, והיה תגובה לדברים שאמרה לו.

4. וביתר פירוט - בתשובה שמסר לאישום מפי בא כוחו, אישר הנאשם שנכח במקום וששתה אלכוהול, אולם טען שהיה פיכח לחלוטין. לטענתו, לשמע צעקות של ילדיו, הגיע למקום בו שיחקו, הבחין במתלוננת צועקת על ילדיו ומעירה להם, ובין השניים התפתח ויכוח, במהלכו אמר לה שילדיה אינם יכולים להסתובב במקום עם אופניהם. לדבריו, אסף את ילדיו והחל לגשת לכיוון המקום בו ישבו בני משפחתו. תוך כדי הליכה, צעקה לעברו המתלוננת מספר פעמים שילדיו הם בהמות, ובתגובה השיב לה הנאשם ש"אם אשתו הייתה שומעת מה שהיא אומרת על ילדיו היא הייתה נותנת לה סטירה". בשלב בו החל ללכת, כאשר אשתו הגיעה על מנת לקחת את ילדיהם ממנו, רצו לעברו המתלון, חמו וגיסו, כאשר המתלון וחמו תקפו אותו. כתוצאה מכך נהדף הנאשם לאחור, פגע במתלוננת שעמדה בסמוך, המתלוננת נפלה וככל הנראה נפגעה בידה כאשר ניסתה לבלום את עצמה. הנאשם בתגובה "הגן על עצמו, החזיר אגרופים" ואף נחבל בעצמו. עוד טען כי במקום התפתחה תגרה, כאשר אנשים משני הצדדים הפרידו בין הניצים. הנאשם אישר שהמתלון נחבל, אולם שלל את הטענה שאיבד את הכרתו.

5. במישור המשפטי טען הנאשם שלוש טענות. האחת, שמעשיו חוסים תחת הגנה של "הגנה עצמית"; השנייה, שסגירת התיק נגד יתר המעורבים (המתלון ומשפחתו), בשעה שהוגש נגדו כתב אישום, מהווה אכיפה בררנית; השלישית, קיומו של מחדל חקירתי משמעותי, שביטוי באי הורדת סרטונים ממצלמות האבטחה שהיו מותקנות בפארק. עוד נטען להתערבות פסולה בחקירה של אלירן, קצין משטרה שהוא גיסו של המתלון (להלן: אלירן), שנכח אף הוא במקום האירוע.

ראיות התביעה

6. ראיות התביעה מבוססות בעיקרן על גרסת המתלון, המתלוננת אשתו, אלירן, ר', השוטר גדבאן שהגיע למקום (ת/1) ותיעוד רפואי. בהסכמה הוגשו אף הודעותיהם של העדים במשטרה. לאחר ששמעתי את עדי התביעה, בחנתי את העדויות, את ההודעות ואת יתר הראיות שהוצגו, מצאתי שלא ניתן לקבוע על פיהם ממצאים עובדתיים חד משמעיים, ואין בהם כדי לתת מענה מספק לקשיים הרבים אותם עוררה ההגנה בהיבטים שונים של האירוע. את ראיות

התביעה, כמו גם את ראיות ההגנה, נסקור דרך עשרת הקשיים והכשלים המרכזיים, אשר כל אחד מהם, וודאי בהצטברותם, הובילו בסופו של יום לקבוע כי קיימים ספקות באשמת הנאשם. כבר עתה יובהר שהקשיים אותם אסקור להלן מסודרים לפי סדר השתלשלות האירועים ולא דווקא לפי סדר חשיבותם.

קושי ראשון - תחילת האירוע

7. קושי ראשון מקורו בראיות שהוצגו בקשר לתחילת האירוע, כאשר למעשה כל צד טען שהצד השני החל בוויכוח, שכלל קללות ואף איומים הדדיים. לטענת הנאשם, הוא שמע את המתלוננת מקללת את ילדיו, ומשתמשת, בין היתר, במלים "בהמות" ו-"רוסים" שפגעו בו. נוסף על כך טען שהמתלוננת אמרה לו שתדאג להכניסו לבית סוהר. אחיו, שעמד לידו ביקש מהמתלוננת להירגע ואמר לנאשם שיעזבו את המקום. לפי גרסת הנאשם, גם לאחר שלקחו את הילדים מהמקום, המשיכה המתלוננת לקללם, כאשר בשלב מסוים הוא הסתובב לעברה ואמר לה: "תסתמי את הפה שלך לפני שאשתי תשמע אותך ותיתן לך סטירה על הדיבור הזה, למה את מקללת ילדים" (עמ' 61 ש' 20). הנאשם חזר על טענה זו לאורך כל עדותו, וסיפר עליה כבר במהלך חקירתו הראשונה במשטרה (ת/5). במהלך עדותו בפני ניכר היה שהדברים עדיין מציקים לו, כשם שהציקו לו בזמן האירוע.

8. המתלוננת הכחישה בעדותה נחרצות שדיברה באופן לא הולם לנאשם. ואולם, בעוד שגרסת המתלוננת אינה נתמכת בראייה כלשהי, הרי שתימוכין לגרסת הנאשם ניתן למצוא בדברי אלירן, שאמר בהודעתו: "...ואז החל ויכוח בין ל' לבין אותו בחור, שהוא אמר לל' לא לקרוא לילדים שלו ככה" (נ/3 ש' 4-3). דברי אלירן מקבלים משנה תוקף אם נביא בחשבון שמדובר בעד תביעה, שהוא קרוב משפחה של המתלוננת. גם אם לא ניתן לקבוע פוזיטיבית, בהסתמך על דבריו של אלירן, שהמתלוננת אכן קללה את ילדיו של הנאשם או הקניטה אותם, הרי שיש בדבריו אלו כדי להחליש את גרסת המתלוננת, השוללת מכל וכל שהוציאה מפיה מלל פוגעני מכל סוג שהוא. כפי שנראה בהמשך, קושי זה בגרסת המתלוננת מצטרף לקושי משמעותי נוסף בגרסתה בקשר לאירוע התקיפה עצמו, באופן המעמיד בסימן שאלה את היכולת להסתמך על גרסתה להוכחת האירוע בכללותו.

קושי שני - המקום בו נאמרו האיומים על פי גרסת המתלוננת

9. על פי גרסת המתלוננת, לאחר חילופי דברים בינה לבין הנאשם במתחם בו שיחקו ילדיהם, ולאחר שהנאשם "זרק קללה" לעברה, היא לקחה את ילדיה מהמקום והלכה לכיוון בני משפחה שישבו במרחק של כ-300-400 מטר משם. לדבריה, הנאשם הלך אחריה ואמר לה מלים כמו "מי את חושבת שאת" ובהמשך אמר לה: "את רוצה שאני אתן לך סטירה, את חוצפנית". בחקירה הראשית טענה המתלוננת שדבר האיום נאמר כשהייתה סמוך לבני משפחתה. ואולם, מתשובותיה בחקירתה הנגדית ניתן להבין שהאיום נאמר לה באזור מתחם המשחקים, טרם החלה לצעוד עם ילדיה לכיוון האזור בו ישבו בני משפחתה (עמ' 21 ש' 27). בהמשך תיארה שהאיום נאמר לה תוך כדי הליכה ממתחם המשחקים לאזור בו ישבו בני משפחתה (עמ' 22 ש' 14-16), כאשר האמירה המאיימת נאמרה פעם נוספת כאשר הגיעה בסמוך אליהם, רגע לפני שהנאשם תקף אותה (עמ' 22 ש' 18 וש' 23). לא נעלמו מעיני הסברי המתלוננת לפיהם מקורם של אי הדיוקים הללו בזמן הרב שחלף מיום האירוע (עמ' 21 ש' 26), והבהרתה שעל אף חלוף הזמן היא אינה יכולה לשכוח את נוסח האיום (עמ' 19 ש' 17), אולם עדיין מדובר באי דיוק המצטרף לרשימה ארוכה של אי

דיוקים וחורים בגרסאות עדי התביעה, כפי שנראה להלן.

קושי שלישי - מה היה נוסח האיום ומי שמע אותו

10. על פי גרסת המתלונן, לאחר שראו שילדים זורקים קורקינטים במתחם המשחקים, ניגשה אשתו "לטפל בבעיה". המתלונן העריך את המרחק בינו לבין מתחם המשחקים בכ-20 מטר. לדבריו, כאשר שבה המתלוננת לאזור בו ישבה המשפחה, הלך הנאשם אחריה, עד אשר נעמד ליד המחצלת ואמר לה: "תדאגי לשמור על הפה שלך למה אני אכניס לך סטירה". לדברי המתלונן, הוא שאל את הנאשם: "למי תתן סטירה", והנאשם השיב לו: "גם לך אני אתן סטירה". הנה כי כן, המתלונן תמך בקווים כלליים בגרסת המתלוננת בכל הנוגע לנוסח האיום. ואולם, בניגוד לגרסת המתלוננת, סיפר שהתערב ב"שיחה" ושהנאשם איים אף עליו. כזכור, המתלוננת לא רק שלא מסרה גרסה דומה, אלא שהיא כלל לא הייתה בטוחה שמי מבני משפחתה שמע את דבר האיום, לא כל שכן התערב בשיחה או איום על ידי הנאשם.

11. באופן דומה סיפר ר' שבשלב מסוים שמע צעקות וקללות וראה אדם שתקף את בתו. בין יתר הקללות, שמע את הנאשם אומר לבתו: "אני אזיין אותך, את תקבלי ממני סטירה, איך את מדברת, מי את בשבילי". הנה כי כן, עדותו של ר' מחזקת אף היא את גרסת המתלוננים בכל הנוגע לנוסח האיום. מנגד, בדומה לגרסתו של אלירן, גם מגרסתו של ר' עולה שהנאשם דרש מהמתלוננת להתנצל על הדברים שאמרה לו בתחילת האירוע, זאת, כאמור, בניגוד לגרסת המתלוננת לפיה דיברה אל הנאשם בנימוס. מעבר לכך, תמוה שהמתלוננת כלל לא הזכירה את אביה כמי שהתערב בשיח ביניהם. הפער בגרסאות העדים גדל אף יותר בשים לב לדברי אלירן בהודעתו במשטרה, בה מסר שדווקא המתלונן הוא זה ש"ניגש לבחור וביקש ממנו לדבר יפה לאשתו" (נ/3 ש' 4-5).

12. לא נעלם מעיני שאחיו של הנאשם אדוארד, שנכח אף הוא במקום, ענה בחקירתו במשטרה, לשאלת החוקר: "לטענת המתלוננת אמר אחיך לאישה 'תסתמי אני אתן לך סטירה'", את התשובה: "כן, הוא אמר לה 'למה את מדברת ככה, אני אתן לך סטירה'" (ת/8 ש' 17). ואולם, בהמשך התשובה אמר אדוארד שגם ר' איים על הנאשם כשאמר לו "אני אראה לך מי אני" (ת/8 ש' 17-18). נוסף על כך התרשמתי שבניגוד לנאשם שהעברית שגורה בפניו, העברית של אחיו טובה פחות ולא מן הנמנע שהוא פשוט חזר על דברי החוקר בנוגע לסטירה, תוך שהוסיף את המשפט הנוסף אותו אמר הנאשם, "למה את מדברת ככה", כאמור לעיל.

13. לסיכום נקודה זו, הנאשם מסר עוד בשלב החקירה, ובהמשך בעדותו בבית המשפט, שאכן השתמש במילה "סטירה", אולם טען שאמר למתלוננת שתפסיק לומר מלים כמו "רוסים, רוסים, בעלי יכניס אתכם לבית סוהר", ושאם אשתו תשמע זאת היא תיתן לה סטירה. דברי הנאשם מתיישבים למעשה הן עם דברי אלירן והן עם דברי ר', ששמעו את הנאשם מלין על האופן בו דיברה אליו המתלוננת בשלב הראשון של האירוע, זאת בניגוד להכחשתה הגורפת.

קושי רביעי - תקיפת המתלוננת

14. אין מחלוקת בין הצדדים על כך שהמתלוננת נפלה ונחבלה בידה, וההגנה אינה חולקת אף על הממצאים

הרפואיים המצוינים בתעודה הרפואית (ת/3), לפיה המתלוננת גובסה בידה עקב שבר ברדיוס הדיסטלי שנגרם לה בידה. המחלוקת נותרה, אפוא, אך לגבי האופן בו נפגעה המתלוננת.

15. על פי גרסת המתלוננת, מיד לאחר שהנאשם איים עליה, הוא תקף אותה: "מרגע זה אני זוכרת איזה דחיפה שדחף אותי לאחור נפילתי בצורה שהידיים לאחור והיה ממש מהר לא יודעת מאיפה זה בא, מאותו רגע פשוט ישבתי על הרצפה נורא כאב לי ושם כבר לא הייתי עם אף אחד שמעתי רק צעקות ועימותים מסביבי" (עמ' 17-18). בהמשך, סיפרה המתלוננת שנפלה על היד עם כל משקל גופה, מה שגרם לחבלה הלא פשוטה בדמות שבר בפרק כף היד, שהצריך גיבוס למשך 3 חודשים. בניגוד לדברי המאשימה בסיכומיה, המתלוננת לא הדגימה כיצד דחף אותה הנאשם, ובדבריה לא מצאתי כל הסבר מדוע התקשתה לתאר את האופן בו היא נדחפה, על אף שלדבריה הנאשם דחף אותה לאחור, כלומר שדחף אותה כשהוא עומד מלפניה. שאלה זו לא הובהרה במהלך גביית הודעת המתלוננת במשטרה או במהלך עדותה במשפט, ולא זכתה להתייחסות בסיכומי התביעה.

16. תמיכה בגרסת המתלוננת ניתן למצוא בגרסת המתלונן, שאמר שלאחר שהנאשם איים על המתלוננת, קם ר', ושאל את הנאשם מדוע הוא מדבר כך. לדבריו, בשלב זה "העיף" הנאשם את המתלוננת בצורה של הדיפה, וכתוצאה מכך היא נפלה ארצה, ונפגעה בידה כשניסתה לעצור את הנפילה. ר' מסר גרסה דומה, כאשר תיאר שראה שהנאשם דחף את בתו וגרם לנפילתה (למשל עמ' 52 ש' 24; עמ' 53 ש' 10). גם אלירן הבהיר מספר פעמים שראה באופן ברור את הנאשם הולך אחרי המתלוננת ממתחם הסקייטבורד ומגדף אותה. אלירן תיאר כיצד הנאשם דחף את המתלוננת והדף אותה למרחק של כ-2 מטרים, ואת נפילתה של המתלוננת כתוצאה מהדחיפה, אותה תיאר כ"מאוד חזקה". לאחר נפילתה שמע את המתלוננת "צורחת מכאבים". יש לציין שתיאור זה של ה"צרחות" לא בא זכרו בעדותם של יתר עדי התביעה, לרבות המתלוננת. יתר על כן תמוה בעיני כיצד במצב דברים בו המתלוננת מותקפת בצורה כל כך קשה, וסובלת מכאבים, הדבר לא עלה בפני השוטר גדבאן שהגיע למקום ורשם את פרטי המקרה.

17. וביתר פירוט - גדבאן, שהגיע למקום ראשון, ציין בדוח הפעולה שערך את השתלשלות האירועים מרגע הגעתו. כך למשל נמסר לו שהנאשם תקף את המתלונן. מנגד, לא דווח לו, כאמור, על כך שהנאשם תקף את המתלוננת. עיון בדוח הפעולה של גדבאן מלמד שמדובר בדוח פעולה מפורט ומלא פרטים. כך למשל הזכיר גדבאן בדוח את פנייתו של "קרובת משפחה" של המתלונן, שניגשה אליו כאשר עזב את הפארק וסיפרה לו שהמתלונן מקיא. חזקה על סייר המציין פרט מסוג זה, שהיה מציין תלונה על תקיפתה של המתלוננת, ככל שהייתה נמסרת לו גרסה כזו. בעדותו אישר גדבאן שהוא זוכר שנכחה במקום אישה ושדיבר אתה. משנשאל מדוע לא ציין בדוח על מה דיבר אתה, השיב ש"כנראה (שזה) לא היה חשוב" (עמ' 13 ש' 25). משנשאל מפורשות אם אמרה לו שהיא הותקפה על ידי הנאשם ואף נפלה, השיב שמאחר שפרט זה לא מופיע בדוח, אז כנראה שהדבר לא נאמר לו (עמ' 13 ש' 30). במאמר מוסגר אציין שאם ניתן היה לחשוב שהמתלוננת היא זו שדיברה עם גדבאן, הרי שבעדותה שללה זאת מכל וכל. מאחר שידוע שנכחה במקום גם אחותה, יתכן שדווקא האחות היא זו שדיברה עם גדבאן, ולא המתלוננת. מכל מקום, אין חולק על כך שאיש מבני משפחת המתלוננת לא סיפר לגדבאן על כך שהנאשם דחף את המתלוננת, לא כל שכן על כך שנפצעה.

קושי חמישי - תקיפת המתלוננת - אי מיצוי חקירה חרף קיומה של מחלוקת אשר לנסיבות התקיפה

18. כאמור לעיל, הנאשם לא הכחיש שנגע במתלוננת, אולם טוען שנהדף על ידי אחד מבני המשפחה, פגע במתלוננת וגרם לנפילתה. גרסתו זו של הנאשם היא חלק מגרסתו הכללית לפיה הותקף תחילה על ידי המתלונן ועל ידי ר'. חרף קיומן של מצלמות אבטחה במקום, וחרף המחלוקת לא רק בשאלה כיצד המתלוננת נפלה, אלא גם בשאלה החשובה יותר - "מי התחיל?" לא נלקחו מהמקום מצלמות האבטחה, ועל כך יורחב בהמשך.

קושי ששי - אופן תקיפת המתלונן ו(אולי) תקיפת חמו ר'

19. המתלונן סיפר שמיד לאחר שהנאשם "העיף" את אשתו, חמו ר' רץ לכיוונה, "ואני רואה את הבחור מתחיל להתנפל לכיוון של חמי אני ישר קם שם לקחת את חמי מהרצפה (מדגים הושטת ידיים לפני) ואני חוטף מהלומות בראש, פיצוצים אני לא מבין מה קורה..." בהמשך הוסיף, שלאחר שהמתלוננת נפלה כתוצאה מההדיפה של הנאשם, "חמי בא לכיוון אליה, הבן אדם בא דוחף אותי, אני בא נעמד ביניהם מרים את חמי מחזיק לו את הידיים כל הסיטואציה הזאת ואני חוטף פיצוצים בראש, אני אומר מאיפה זה מגיע בכלל מסתובב אחורה מסתכל לו בלבן של העיניים, מה אתה עושה, ואני חוטף עוד פיצוצים, ואחרי זה כבר הייתי על הרצפה" (עמ' 42). בחקירתו הנגדית שב המתלונן ואישר שהנאשם תקף אף את חמו "תקף אותי, העיף אותי" (עמ' 45 ש' 13) וגרם לנפילתו על הדשא, זאת למרות שבמקום אחר סיפר שהנאשם רק דחף את חמו (עמ' 45 ש' 18) ולאחר מכן: "אני רואה את הבן אדם בא על חמי" (עמ' 46 ש' 15). את גרסתו זו מסר המתלונן כבר בהודעתו הראשונה במשטרה: "ואז האיש דחף אותי (הכוונה לר'), כפי שעולה מעדותו עמ' 45 ש' 18 - ע.מ), ואני ניסיתי להתערב... ואני ניסיתי לתפוס את חמי שלא יפול והבן אדם נותן לי אגרופים לראש" (נ/7 ש' 13-15).

בעיני רוחו של המתלונן, סדר התרחשות הדברים, ככל שהדבר נוגע למעשיו האלימים של הנאשם באירוע: "אני רואה את אשתי ברצפה, חמי בא אליה, אני רואה את הבן אדם בא על חמי, (אני) חוצץ ביניהם, (אני) חוטף מהלומות בראש" (עמ' 46 ש' 14-22; וראו גם ש' 19-26).

20. על אף שבאופן כללי, למעט החריגים עליהם עמדנו לעיל, הייתה גרסת המתלונן עקבית בנקודה זו, לא ניתן להתעלם ממספר קשיים העולים ממנה. האחד, העובדה שר' כלל לא הזכיר בעדותו במשטרה שהנאשם תקף אותו (את ר') או שניסה לתקוף אותו. משעומת המתלונן עם עובדה זו, חזר על עמדתו שכך אכן אירע, תוך שהבהיר ש"המהלומות שאני חטפתי היו מכוונות לחמי כי אני נכנסתי באמצע" (עמ' 47 ש' 16). בהמשך דבריו חזר על תיאור זה בדרך אחרת כאשר אישר, בתשובה לשאלת הסנגור, כי לא הצליח להגן על עצמו שכן ידיו היו עסוקות בלסייע לחמו שהיה על הרצפה.

21. ואולם, גם גרסה זו מעוררת קושי, בשים לב לדברי ר' שסיפר שלאחר ששמע את הנאשם מאיים על בתו, אמר לו: "תכבד את עצמך ופתאום הוא בא להתקיף אותי אך שני החתנים שלי עמדו חוצץ בינינו והוא הפיל אותי על הרצפה" (עמ' 52 ש' 28-29). "...הבת שלי הייתה על הרצפה עם יד שבורה... והחתן שלי, אחד החתנים שלי ששמו איציק הוא קיבל את כל המכות בראש היות והוא הגן עליי שאני לא אקבל את המכה" (עמ' 53 ש' 2-4). כלומר, על פי גרסתו של ר', וגם אם נתעלם מהעובדה שהיא עדות כבושה, במקום נכחו שני חתניו, הן המתלונן והן אלירן, זאת בניגוד לגרסת המתלונן לפיה הוא שהגן על ר' ובניגוד לגרסת אלירן שכלל לא הזכיר את אירוע התקיפה של ר', לא כל שכן את

מעורבותו שלו בניסיון להגן עליו. בנקודה זו ראוי לציין שבהגינותו מסר ר' שהוא אינו זוכר מי נגע בו - חתנו או הנאשם (עמ' 54 ש' 26-28), כאשר לבסוף אישר שעל אף שהנאשם התקרב אליו כדי לתקוף אותו, לא היה מגע פיזי ביניהם (עמ' 55 ש' 31), אף זאת, כאמור, בניגוד לגרסת המתלונן.

22. לפי גרסת אלירן, מיד לאחר שהנאשם היכה את המתלוננת, ניגש המתלונן לכיוונה, הנאשם החל להכות אותו באגרופים, והמתלונן התגונן מפניו. לדבריו, היה במקום אדם נוסף הקשור לנאשם. בשלב זה הזדהה אלירן בפני הנאשם ובפני "האדם הנוסף" כקצין משטרה והנחה אותם להפסיק את האלימות. לאחר מכן משך את המתלונן, ואילו הבחור השני משך את הנאשם. את האלימות בה נקט הנאשם הגדיר כבלתי ניתנת לעצירה, על אף שגם הוא ניסה לעצור בעדו. עיניו הרואות שבאופן מפתיע, אלירן לא הזכיר בעדותו שהנאשם תקף או ניסה לתקוף את ר', על אף שאין חולק על כך שמדובר בפרט מרכזי באירוע, שככל שהיה מאומת היה מהווה עבירה פלילית בפני עצמה, כל זאת בניגוד לאופן הדרמטי בו תיאר המתלונן עניין זה. באופן מפתיע אף יותר, במענה לשאלה מפורשת שנשאל אלירן בעניין התקיפה של ר', השיב שפרט זה כלל אינו זכור לו (עמ' 35 ש' 4).

הנה כי כן, פעם נוספת מסר אלירן פרט שאינו עולה בקנה אחד עם גרסאות יתר עדי התביעה, זאת על אף שלטענתו נכח במקום ועל אף שידע למסור פרטים על התרחשויות אחרות במהלך האירוע בכללותו. ואולם, אם נשוב ונבחן את תשובת הנאשם לאישום, ניוכח שהנאשם מסר שאלירן כלל לא נכח במקום באותו זמן, אלא שהמתלונן ור' לבדם ניגשו אליו, ולטענתו אף תקפו אותו. במצב דברים זה, כאשר התיאור של אלירן "דילג" בין התיאור של שלב תקיפת המתלוננת ועד לתיאור של שלב תקיפת המתלונן, וכאשר בתווך נשמט תיאור לגבי תקיפת או ניסיון תקיפתו של ר', נוצר ספק, לכל הפחות, בשאלה אם אלירן בכלל ראה את ההתרחשות לכל אורכה ומה היה חלקו באירוע.

23. קושי נוסף נובע מהבדלי הגרסאות בין המתלונן והמתלוננת. המתלוננת סיפרה בעדותה שלא ראתה כיצד בדיוק הותקף בעלה, שכן שכבה על הרצפה לאחר שהופלה, אולם שמעה את בעלה צועק כתוצאה מחבטות שהוטחו בו. כמו כן תיארה שראתה את בעלה שוכב בסמוך מאוד אליה, תופס את ראשו בידו, התעלף, ובהמשך אף הקיא. בניגוד למתלונן, ועל אף שנכחה במקום, לא סיפרה על כך שהנאשם ניסה לתקוף את אביה ר'. נוסף על כך, דבריה אינם עולים בקנה אחד עם דברי המתלונן במשטרה ביום האירוע, לפיהם המתלוננת קמה לאחר שנפלה ואמרה לנאשם "תעזוב אותו תעזוב אותו" (נ/7 ש' 15), משפט המצביע על כך שהיא לא נשארה שכובה על הרצפה, כפי שטענה, ועל כך שראתה לפחות חלק מההתרחשות.

24. בנקודה זו נשוב ונזכיר את גרסת הנאשם, לפיה מיד לאחר שאמר למתלוננת שאשתו תיתן לה סטירה אם תמשיך לדבר כפי שדיברה, התקרב אליו "בחור מבוגר" ושאל אותו "למה אמרת למי אמרת? למי תיתן סטירה?" הנאשם השיב לו "בסדר תתן לי סטירה", מתוך מחשבה שאדם מבוגר לא יכה אותו. בשלב זה קיבל, לדבריו, מהאדם המבוגר "מכה לתוך הראש" (הדגים חלק אחורי של ראשו), והוסיף: "אני באינסטינקט החזרתי לו, אני לא זוכר איך, פתאום זה בא לבד", וראה ש"אנשים ענקיים" התנפלו עליו (עמ' 61-62), כאשר במהלך הקטטה שהתפתחה הפילו אותו על הבחורה שעמדה מאחור. לדבריו, לא ראה מה קרה לאותה בחורה, אולם הוא קיבל מכה חזקה ביד, תוך שציין שלא היה מדובר ב"משהו קריטי" (עמ' 62).

המתלון שלל מכל וכל את טענת הנאשם לפיה הנאשם נדחף על ידו או על ידי בן משפחה אחר ושכחצאה מכך נהדפה המתלוננת, ואף הוסיף שאיש לא עמד לידה. נוסף על כך שלל המתלון את טענת הנאשם לפיה הוא החזיר לו מכות: "חמי על הרצפה, אני מחזיק לו את הידיים וחוטף מהלומות בראש, הדבר היחידי שאני זוכר זה שאני מסתובב לבן אדם ואומר לו מה אתה עושה, חוטף עוד אגרוף ואז אני כבר לא שם אלא על הרצפה" (עמ' 44 ש' 19-21).

קושי שביעי - טיב החבלה שנגרמה למתלון

25. בכתב האישום צוין שלמתלון נגרמה חבלה של ממש שביטויה באיבוד הכרה ובסימני חבלה בזרוע ימין. ההגנה אינה חולקת על החבלה שנגרמה למתלון בזרוע, אולם חולקת על כך שאיבד את הכרתו. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהוצגו, מצאתי שגם בנקודה זו מתעורר קושי לאמץ את המסקנה אליה הגיעה המאשימה בכתב האישום.

26. בדוח הפעולה שערך, כינה גדבאן את המתלון כ-"פצוע ששוכב על הדשא". מששאל אם הוא זקוק לטיפול רפואי, השיבה משפחתו שאין צורך ושהוא מיד יתאושש. משיצא מהפארק ניגשה אליו קרובת משפחה של המתלון ואמרה לו שהוא הקיא. גדבאן הזמין מד"א, אולם לא עולה מהעדויות שהמתלון פונה באמצעותם, ככל שאכן הגיעו למקום (ת/1). בעדותו אישר גדבאן שלא הבחין בחבלות על המתלון, ואישר שהסיבה לכך שכתב שהמתלון היה "פצוע", הייתה שהוא ראה אותו שוכב על הדשא (עמ' 13-14).

27. על פי עדותו של אלירן, המתלון "לא הספיק לעשות כלום, הוא רץ לאשתו, נראה לי במכה הראשונה שקיבל בראש איבד את ההכרה" (עמ' 30 ש' 11-12). אמרה זו היא אמרה מהוססת ולא החלטית, אותה מצא אלירן לרכך כאשר סיפר בהמשך דבריו שהמתלון היה מעורפל, "שכב על הרצפה והעיניים שלו היו מגולגלות לא היה כזה מפקס" (עמ' 33 ש' 21). כן העיד על כך שבהמשך ראה שהקיא (עמ' 34 ש' 1-3). גרסה דומה נמסרה גם על ידי ר' שהשיב לשאלה בעניין זה במלים: "לא, הוא לא איבד את ההכרה, אני לא זוכר אם איבד את ההכרה או לא" (עמ' 56 ש' 25). ר' אישר אף הוא שראה את המתלון מקיא בשלב מאוחר יותר.

28. והנה, המתלון עצמו לא טען שאיבד את הכרתו, על אף שהרבה להשתמש במלים "לא הייתי שם" ו"לא זוכר" משנתבקש לתאר מה קרה לאחר שנפל ארצה. בהודעתו במשטרה (נ/7), אמר שחש כאבים חזקים בראשו, אולם גם אז לא ציין שאיבד את הכרתו או שהקיא. להשלמת התמונה יש לציין שמהתעודה הרפואית (ת/4) לא עולה שהמתלון מסר לרופאיו שאיבד את ההכרה, וכל שמסר היה שיום קודם היה "מעורב בקטטה".

לסיכום נקודה זו - אף לא אחד מעדי התביעה מסר שהמתלון איבד את הכרתו, להוציא את אלירן שלא היה החלטי בתשובתו בעניין זה, ומכאן שפרט זה לא הוכח.

קושי שמיני - האם האלימות הייתה הדדית

29. כזכור, כבר בשלב הראשון טען הנאשם שהוא זה שהותקף ראשון על ידי המתלון ור', ואף הודה שהחזיר להם

באגרופים. תמונה זו עולה אף מדוח הפעולה של גלבאן (ת/1), המתעד את מילותיו הראשונות של הנאשם: "אני הלכתי להביא את הילדים ולהבין למה רבו ביחד ואמר אז הבחור הגדול הגיע אליי ואמר לי תכך (צ"ל "תיקח") את הילדים הבהמות שלך מכאן והביא לי אגרוף לפניו ואז אני החזרתי לו". על גרסה זו חזר הנאשם אף בחקירתו במשטרה (ת/5 ש' עמ' 2). כך גם עולה מעדותו של גלבאן, בה אישר שהוא זה שהחליט שהנאשם הוא החשוד ואילו המתלונן אינו חשוד (עמ' 15), ובחר לעכב את הנאשם, ולא את המתלונן, על אף שציין בדוח שאלירן אמר לו שהוא "הפריד" בין הצדדים (עמ' 16).

30. תמיכה לגרסת הנאשם ניתן למצוא בעדותה של אשתו אליסה, שמסרה בהודעתה עוד באותו לילה: "...ואז כאשר בעלי היה בדרך חזרה שמעתי את בעלי מדבר עם אותה אישה לא שמעתי מה אמר ואז האיש המבוגר (הכוונה ככל הנראה לר' - ע.מ.) התנפל עליו ונתן לבעלי מכה בראש עם היד את זה ראיתי בעלי החזיר..." (ת/7 ש' 4-6). מאחר שהנאשם עוכב לתחנה ונלקח בניידת משטרתית מבלי שפגש את אשתו טרם מסרו השניים את גרסתם, הרי שאין מדובר בעדות מתואמת. גרסה דומה מסר גם אחיו של הנאשם אדוארד, שאמר שהמכה הראשונה ניתנה על ידי ה"אדם המבוגר" ושאחיו החזיר מכות (ת/8 עמ' 1).

31. רמז לקיומה של תגרה שהתפתחה בין הצדדים ניתן למצוא גם בהודעתה של המתלוננת במשטרה, בה תיארה שלאחר שהגיעה לאזור בו שהו בני משפחתה, אמר המתלונן לנאשם להירגע ולדבר יפה, "ואז הבחור הזה פשוט דחף אותי. אני נפלתי על הרצפה ועכשיו כואבת לי היד, ואז שמעתי שיש בין בעלי (ו)בין אותו בחור תגרה, לא ראיתי מה היה שם כי התקפלתי על הרצפה מכאבים" (נ/2 ש' 9-10).

32. ואולם, את התמיכה המשמעותית לטענת הדדיות המעשים האלימים בין הנאשם לבין המתלונן, מספק אלירן. מהודעתו הראשונה עולה שכאשר נשאל "איציק גם הגיב?", ענה "כן, הוא גם החזיר אגרופים" (נ/3 ש' 10-11) (להלן: האמירה המפלילה). יתר עדי התביעה הכחישו או שלא סיפרו שנגעו בנאשם בצורה כלשהי, אולם מנגד סיפרו שהיה צורך להפריד ביניהם. תמיכה אפשרית לדבריו של אלירן ניתן למצוא בעובדה שגם הנאשם נפגע, כאשר לא סופק על ידי התביעה הסבר כלשהו לפגיעה זו. בנקודה זו חשוב להדגיש שמהתיעוד הרפואי עולה שפגיעתו של המתלונן לא הייתה חמורה מזו של הנאשם: מ-ת/4 עולה שעל גופו של המתלונן לא נותרו סימנים משמעותיים, למעט נפיחות ורגישות בראשו וסימני חבלה על זרוע ימין שלו. מ-נ/10 עולה שלנאשם נגרמו המטומה תת עורית קטנה בראש וסימני חבלה ביד ימין.

זה המקום לציין שעל אף שנכונה העובדה שאלירן הוא שהזעיק את המשטרה למקום האירוע, הרי שהנאשם לא נמלט מהמקום והסביר שפנה לשטוף את פניו. לאחר שחזר אמרו לו שהוזעקה משטרה והוא המתין לבואה.

קושי תשיעי - מחדל חקירה בדמות אי בדיקת מצלמות האבטחה

33. עינינו הרואות שעל אף הראיות והרמזים שהצטברו כבר בתחילת החקירה להדדיות באלימות, ועל אף הראייה המפלילה שנאמרה על ידי לא אחר מאשר קצין המשטרה אלירן, לא נקטה יחידת החקירות בפעולות המתבקשות

לבדוק זאת, זאת על אף שהייתה מודעת לבעייתיות ועל אף שהייתה מודעת לקיומן של מצלמות אבטחה במקום. ואכן, שני חוקרים שונים, שככל הנראה הבינו שיתכן שתתעורר בעיה בגרסאות, שאלו שניים מהעדים האם היו מצלמות במקום ונענו בחיוב (ראו נ/ש' 23; ת/ש' 34). על אף התשובות החיוביות שקיבלו, לא התבצעה כל פעולת חקירה להשגתן. להמחשת המחדל החקירתי, הוגשה מטעם ההגנה תמונה של שלט בפארק המתריע בפני אורחי הפארק כי המקום מצולם (נ/6). נוסף על כך הוגש מכתבו של סמנכ"ל החברה העירונית לביטחון וסדר ציבורי בראשון לציון, המאשר שביום האירוע הופעלו מצלמות האבטחה בפארק (נ/11). אף המתלון אישר בעדותו שראה במקום שילוט של עיריית ראשון לציון לפיו יש מצלמות במקום (עמ' 44 ש' 27).

34. על כך אוסיף ואומר שמהראיות שנאספו מצטיירת תמונה מטרידה לפיה יתכן שכבר למן תחילת החקירה, ואולי אף טרם החלה - עת הגיע שוטר הסיור גדבאן לשטח, נקטה יחידת החקירות בעמדה חד צדדית נגד הנאשם. כך, על אף טענה לאלימות הדדית ועל אף שלא נצפו בשטח חבלות חריגות, הנאשם הוא שעוכב ונלקח לתחנה בניידת משטרתית, בעוד שהמתלון ובני משפחתו לא עוכבו והגיעו לתחנה בכוחות עצמם. מגמה זו המשיכה גם במהלך החקירה, כאשר דומה שהחוקרים קיבלו את גרסת המתלונים כפשוטה, ולא נקטו בפעולות החקירה המתבקשות לבירור טענות הנאשם ובני משפחתו, ובראשם בדיקת מצלמות האבטחה.

קושי עשירי - ניסיונו של אלירן לשנות את גרסתו

35. קושי נוסף, הנובע אף הוא מהחשד להדדיות באירוע, נעוץ בשינוי הגרסה הדרמטי של אלירן, קצין ביחידת לה"ב 433, שהוא כאמור גיסם של המתלונים.

לאחר שהגיע לתחנה, מיד לאחר האירוע שהתרחש ביום 10.9.2018, מסר אלירן את גרסתו לאירוע, לרבות האמירה המפלילה (נ/3). בעקבות אמירתו זו, זומן המתלון לתחנה פעם נוספת, וביום 8.10.2018 נחקר באזהרה לגבי חלקו באירוע (נ/8). כך למשל, משנשאל המתלון אם לאחר שקיבל אגרופים מהנאשם גם החזיר לו, השיב: "אני לא יכולתי להחזיר לו כי הייתי עם הגב אליו, כל האגרופים קיבלתי לעורף" (נ/8 ש' 8). והנה, מספר ימים לאחר מכן, ביום 14.10.2018, פנה אלירן מיוזמתו לחוקרת רעות כהן וביקש להבהיר את גרסתו. במזכר קצר שהכינה, כתבה רעות: "היום הגיע למשרד אלירן וביקש להבהיר כי בעדות שמסר בתיק הנ"ל הבחור שתקף את ל' ואיציק התחיל את התקיפה ואיציק היה עם הגב אל התוקף וקיבל אגרופים בראש..." (נ/5). עינינו הרואות שלא רק שגרסתו ה"מעודכנת" של אלירן הייתה הפוכה ב-180 מעלות לגרסתו הראשונה, אלא שהיא אף תאמה במלואה את גרסת המתלון.

36. בעקבות פנייתו ליחידת החקירות, זומן אלירן למתן עדות נוספת, וביום 7.1.2019 נגבתה ממנו עדותו השנייה (נ/4). בניגוד מוחלט לדבריו בהודעה הראשונה, טען הפעם שלאחר שהנאשם הלם במתלון, המתלון "רק התגונן", והסביר שכאשר אמר בעדותו הראשונה שהמתלון החזיר לנאשם אגרופים, התכוון לכך שהוא רק הניף את ידיו במטרה להתגונן מפניו (נ/4 ש' 10-13). על גרסה זו חזר אלירן גם בסוף ההודעה כשאמר ש"איציק לא הגיב לו בשום צורה רק הגן עם הידיים שלו על גופו" (נ/4 ש' 29). על גרסתו המעודכנת חזר אלירן גם במהלך עדותו בבית המשפט (עמ' 29 ש' 31). גרסתו של אלירן המשיכה להתפתח, כאשר מהאמרה שמסר בהמשך ניתן היה להבין שהמתלון אפילו לא הספיק להתגונן: "הוא לא הספיק לעשות כלום, הוא רץ לאשתו, נראה לי במכה הראשונה שקיבל בראש איבד את ההכרה"

(עמ' 30 ש' 11-12). בהמשך שוב ניכרה סתירה לכאורית בדברי העד, שאמר שהמתלון לא היה מנוטרל ודווקא כן הספיק להגיב: "הוא הגן על עצמו (הדגים ידיים מאחורי הראש) בזמן שהוא הגן על עצמו הוא ניסה להדוף את התוקף ממנו, זה מה שאמרתי" (עמ' 37 ש' 16-17).

37. את פנייתו ליחידת החקירות הסביר אלירן בצורך להבהיר את עדותו המפלילה, שהובילה לזימונו של המתלון לתחנה ולחקירתו באזהרה. המתלון אישר גרסה זו וסיפר שלאחר שיצא מתחנת המשטרה בפעם השנייה, בה נחקר באזהרה, עדכן את אלירן כי "משהו פה לא הגיוני" (עמ' 50 ש' 21), וכי לתפיסתו, גרסתו הראשונה של אלירן לא שיקפה את פני הדברים.

זה המקום לציין שאינני מוצא טעם לפגם בעצם פנייתו של אלירן ליחידת החקירות והבעת רצונו להבהיר את ההודעה הראשונה שמסר, תהא הסיבה לכך אשר תהא, כאשר מניעיו, עיתוי השינוי ומהות השינוי ייבחנו ממילא במסגרת ההליך המשפטי. בניגוד לטענת ההגנה, אף לא מצאתי שאלירן ניצל את מעמדו כקצין משטרה, שכן ביכולתו של כל אזרח מן השורה לפנות בבקשה להוסיף פרטים או להבהיר דבר מה בעדות שמסר. ואולם, מקצין משטרה ותיק מצופה היה שידע את המשמעויות החוקיות והראייתיות של דבריו עת מסר את גרסתו בהודעה הראשונה, את השפעתן על החקירה ואת השפעתן האפשרית על ההליך המשפטי. בהקשר זה יש לציין שתמוהה אף טענתו של אלירן לפיה הוא לא חתם על ההודעה הראשונה (שאינה ארוכה) מבלי שקרא אותה תחילה, והסברו כי ויתר על קריאת ההודעה עקב השעה המאוחרת וסערת הרגשות בה היה נתון (עמ' 38-39). בהינתן שלגרסתו המקורית והמפלילה ישנה אחיזה ראייתית, מצאתי שההסברים שניתנו לשינוי הגרסה המפלילה אינם מניחים את הדעת וכי שינוי הגרסה מטיל צל כבד על ההתרחשות האמתית במקום.

האם ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת תגרה?

38. נוכח הספקות והתמיהות בגרסאות עדי התביעה ותוך הסתמכות על דברי הנאשם עצמו, נשאלת השאלה אם ניתן להרשיעו, לכל הפחות, בעבירה של תגרה במקום ציבורי, לפי סעיף 191 לחוק. לאחר שבחנתי אפשרות זו, מצאתי לדחותה. כזכור, המתלון טען שהוא זה שהותקף ראשון ואילו הנאשם טען היפוכו של דבר. חרף האמור, יחידת החקירות התעלמה מגרסת הנאשם, אשתו ואחיו אדוארד, כמו גם מגרסתו הראשונה של אלירן, ובחרה שלא למצות את החקירה ולא לבדוק את מצלמות האבטחה. ככל שהיו נבדקות המצלמות, יתכן שהייתה נחשפת האמת שמא מדובר היה בתקיפה אותה ניתן היה לייחס לאחד הצדדים, או שמא מדובר היה בתגרה. במצב דברים זה, בו הוגש כתב אישום נגד צד אחד בלבד, שעה שהחקירה לא מוצתה, נוצר מצב א-סימטרי בין הנאשם לבין המתלון, נגדו לא הוגש כתב אישום, ושלדברי ב"כ הנאשם, התיק נגדו נסגר בעילה של חוסר אשמה. ואבהיר, אין לקרוא מדבריי שהיה מקום להגיש כתב אישום נגד המתלון. ואולם, כאשר שאלות נותרו תלויות באוויר עקב התנהלות החקירה, אין להלום מצב בו צד אחד בלבד ישלם את מלוא המחיר.

טענת "הגנה עצמית" ומספר מלים על עדי ההגנה

39. בבחינת למעלה מן הצורך, נוכח התוצאה המשפטית אליה הגעתי, לא אוכל שלא להתייחס, גם אם בקיצור עמוד 11

נמרץ, לטענת הנאשם לקיומה של הגנה של "הגנה עצמית" בצלה ביקש לחסות. טענה זו מצאתי לדחות משתי סיבות עיקריות. האחת, שימוש חוזר של הנאשם, הן בחקירה המשטרתית והן בבית המשפט, במילה "החזרתי" אינו מתיישב עם הגנה זו. השנייה, הגם שמצאתי שלא התקבלה תמונה עובדתית חד משמעית לאחר בחינת גרסאות עדי התביעה, מצאתי שגרסאות הנאשם ועדי ההגנה האחרים רחוקות מלהיות מושלמות, וגם בהן נמצאו סתירות לרוב, פערים, וכבישת גרסאות. להלן אביא מספר דוגמאות מתוך רבות אחרות.

40. דוגמא לסתירה בדברי הנאשם ניתן למצוא כאשר טען במשטרה שהאדם המבוגר (קרי - ר') איים עליו במלים "אני אהרוג אותך ואכניס אותך לכלא (ת/5 ש' 14-15), בעוד שבחקירה הראשית אמר שדווקא המתלוננת היא שאמרה לו שבעלה יכניס אותו לבית הסוהר כי הוא שוטר (עמ' 65). במהלך עדותו במשפט תמך אדוארד בגרסת אחיו הנאשם ואמר שאף הוא שמע את האדם המבוגר מאיים על הנאשם שייתן לו סטירה. משעומת עם הטענה שדבריו אלו לא בא זכרם בהודעתו במשטרה, עמד על כך שהדברים נאמרו על ידו, וטען שלא קרא את ההודעה שכן היה עייף. במצב דברים רגיל היה מקום לפקפק בנכונות הגרסה, אולם מאחר ש"תירוצ" דומה נאמר מוקדם יותר גם על ידי קצין המשטרה אלירן, שלא טרח לקרוא מאותה סיבה ממש את הודעתו הראשונה, שכללה את האמירה המפלילה, נראה שלא ניתן לבוא בטרונות בעניין זה לאדם מן היישוב.

41. דוגמא נוספת לבעייתיות בגרסת עדי ההגנה ניתן לראות בגרסתם המתואמת והכבושה של הנאשם ושל אחיו אדוארד, שטענו שראו את המתלוננת מצלמת את האירוע לאחר שנפלה. גרסה זו לא בא זכרה בגרסה שמסרו במשטרה, וספק אם טענו זאת בפני בא כוחם, שבמהלך החקירות הנגדיות של כלל עדי התביעה השתמש בכל נתון אפשרי לתקיפת מהימנותם מבלי להותיר אבן לא הפוכה. ככלל, התקשיתי לתת אמון בעדותו של אדוארד, שניכר היה שמנסה לסייע לאחיו בכל כוחו. דוגמא אחרונה נוגעת לאשתו של הנאשם, שעדותה בבית המשפט תאמה לגרסתו של הנאשם באופן מובהק, המעורר חשד לתיאום גרסאות. ואולם, לאור כל הקשיים עליהם עמדתי, מצאתי שגם הרושם הבעייתי שהתקבל מעדי ההגנה, אינו מספיק כדי להפוך את הקערה על פיה וכי לא היה בו כדי להחליש את הקול המהדהד הקורא בחלל החדר: "ספק סביר".

סוף דבר

42. אם אנסה לתמצת את הכרעת הדין, אוכל לומר שלאחר ששמעתי את עדי התביעה, מצאתי שקיימים בדבריהם חורים להם לא ניתן הסבר או לא ניתן הסבר מספק. ויובהר, לבית המשפט אין ציפייה שעדויות של עדים לאירוע פלילי יהיו מותאמות או חופפות. לא אחת עדויות מושלמות מדי עלולות אף לעורר חשד שמא הן תואמו על ידי העדים. ואולם, השאלות שנותרו פתוחות לאחר שנשמעו כל העדים, נוגעות לליבת הטענות נגד הנאשם ולחלקים המרכזיים של כתב האישום. עדי התביעה עוררו אמון בחלקים מעדותם ועוררו קושי בחלקים אחרים של עדותם. כפי שהוסבר בהרחבה לעיל, נמצאו סתירות משמעותיות בחלקים המרכזיים של ההתרחשות, סתירות להן לא ניתן כל הסבר בסיכומי התביעה. יתכן שבמקרה אחר ניתן היה לבור את המוץ מן הבר או להשתמש בכלל המשפטי של "פלגין דיבורא" על מנת להשתמש בחלק מהאמרות של עדי התביעה. ואולם, במקרה שלפני לא מצאתי כל הנמקה לנקוט בצעד חריג זה, בפרט כאשר הפערים הרבים עליהם עמדתי נגעו לחלקים המרכזיים של כתב האישום, מבלי שניתן להם הסבר המניח את הדעת.

43. לפיכך, לאחר ששמעתי את כלל העדים ונתתי דעתי ליתר הראיות, מצאתי שאין באפשרותי לקבוע ברמה הנדרשת במשפט פלילי ממצאי עובדה בקשר לשאלות שבמחלוקת: האם הנאשם דחף את המתלוננת וגרם לנפילתה, או שמא המתלוננת נפלה כתוצאה מפגיעת הנאשם בה לאחר שהוא עצמו נדחף; האם הנאשם הכה את המתלונן במכת אגרוף אחת או שמא היה מדובר במכת אגרוף שהייתה חלק ממכות הדדיות שהוחלפו ביניהם; מהו הרצף הכרונולוגי הנכון של האירוע האלים. ספקות אלו מקבלים משנה תוקף כאשר היחידה החוקרת לא מצאה לחתור לחקר האמת ולרדת לעומק הטענות ההדדיות לגבי האלימות, שעלו כבר בשלביה הראשונים של החקירה, ואף נאמרו לראשונה לסייר שהגיע לשטח דקות לאחר האירוע. מחדלה העיקרי של יחידת החקירות בא לידי ביטוי בויתור על בדיקת מצלמות האבטחה שהיו במקום, על אף שידעה על קיומן ועל אף שידעה שישנה מחלוקת עובדתית בעניין המכות. ככל שאכן היה מתברר שמדובר בתגרה, הדעת נותנת שהיה מקום להאשים בה את כל המעורבים ולא רק את הנאשם. עקב אי מיצוי החקירה, נותר ללא מענה הספק בשאלה אם גם המתלוננים נקטו באלימות וככל שהתשובה לכך חיובית, מי נקט ראשון באלימות. במצב דברים זה, מצאתי שאין מקום להרשיע את הנאשם אף בעבירה הקלה יותר של תגרה, בהינתן שהוא היחיד מבין המעורבים שהועמד לדין.

44. אשר לעבירת האיומים, מצאתי שקיים ספק סביר בנוגע למלל המדויק שאמר הנאשם, כמו גם בשאלה אם למילותיו של הנאשם קדמו מלים קשות ואף איומים של ממש שהוטחו בו על ידי המתלוננת בשלב הראשון של האירוע.

45. כאמור, גרסאות הנאשם ובני משפחתו אינן חפות מקשיים. ואולם, כשם שאינני מתעלם מהבעייתיות בגרסאות עדי ההגנה, ובראשם הנאשם, כך גם אינני יכול להתעלם מהסתירות הרבות והתהיות שעולות מגרסאות עדי התביעה. בנקודה זו נשוב ונחזור על מושכלות יסוד לפיהן במשפט פלילי הנטל המוטל על התביעה גבוה בהרבה מהנטל המוטל על ההגנה, ונאשם יורשע בדין רק לאחר שאשמתו תוכח מעבר לכל ספק סביר. אין להבין מהחלטתי לזכות את הנאשם כי האמנתי לו יותר מאשר לעדי התביעה. ואולם, כשם שתפקידה של התביעה במשפט הפלילי הוא להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, תפקידו של הנאשם הוא לעורר את אותו ספק. במקרה שלפניי עלה בידי הנאשם לעורר ספק, בפרט כאשר מקורו של הספק מצוי, בין היתר, בגרסת חלק מעדי התביעה. על אף שבמאמץ קל היה בידי יחידת החקירות לנסות ולהפיג את אותו ספק כבר ביום האירוע, או ביום שלאחריו, היא בחרה שלא לעשות כן וסיבותיה עמה.

46. אשר על כן מצאתי להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"א, 04 ינואר 2021, במעמד הצדדים.